

Η κληρονομιά του Θεού -Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ Γνώμες

Ένας άρχοντας φύτεψε αμπελώννα, τὸν ἐμπιστεύθηκε στοὺς γεωργούς του καὶ ἔφυγε γιὰ ἄλλη χώρα. Κατὰ τὸν καιρὸ τῆς συγκομιδῆς ἔστειλε τοὺς δούλους του νὰ πάρουν τοὺς καρπούς, ἀλλὰ οἱ γεωργοὶ τοὺς κακοποίησαν, χωρὶς νὰ τοὺς δώσουν τίποτε. Ξαναέστειλε ἄλλους δούλους, περισσότερους, ἀλλὰ ἔγινε πάλι τὸ ἴδιο. Τέλος ἔστειλε τὸν υἱό του, μήπως καὶ τὸν σεβαστοῦν καὶ τὸν ντραποῦν περισσότερο ἀπὸ τοὺς δούλους. Οἱ γεωργοὶ ὅμως τὸν ἀπέκτειναν, γιὰ νὰ σφετεριστοῦν τὴν κληρονομιά του (Κυριακὴ ΙΓ΄ Ματθαίου).

Στην παραβολή αυτή περιγράφεται η σχέση τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸν Θεό. Οἱ ἐργάτες τοῦ ἀμπελῶνα εἴμαστε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ὁ Θεὸς μᾶς ἔβαλε μέσα στὸ χωράφι του νὰ ἐργαζόμαστε σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες του. Τὸ ἀμπέλι ἀνήκει στὸν Θεό. «*Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς*». Ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀποδεκτὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ προσπαθοῦν νὰ οἰκειοποιηθοῦν ὅ,τι μποροῦν περισσότερο ἀπὸ τὴν ιδιοκτησία τοῦ Θεοῦ. Ἀρχικὰ καρποῦνται τὰ πλούσια ἀγαθὰ της καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀποπειρῶνται νὰ τὴν κληρονομήσουν ἐξ ὀλοκλήρου. Βγάζουν τὸν νόμιμο κληρονόμο ἀπέξω. Τὸν ἐξουδετερώνουν γιὰ νὰ περιέλθει ἡ κληρονομιά του σ' αὐτούς.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ δείχνει μιὰ δυσαρμονία, μιὰ ρήξη στὴ σχέση μὲ τὸν Θεό. Ἀντὶ νὰ καλλιεργεῖται μιὰ σχέση κοινωνίας μὲ τὸν Θεό, ἐντείνεται ἡ κίνηση ἀνεξαρτητοποίησης ἀπὸ αὐτόν. Τὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα διαιωνίζεται. Ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νὰ ὠφεληθεῖ ὅσο πιὸ πολὺ μπορεῖ ἀπὸ τὸν Θεό, νὰ πάρει ὅ,τι μπορεῖ περισσότερο. Καὶ μπορεῖ νὰ μὴν φτάνει ὁ καθένας μας νὰ «ἀποκτείνει» τὸν Θεό, ἀλλὰ σὲ κάποιο βαθμὸ τὸν κρατᾶμε ἐσκεμμένα ἔξω ἀπὸ τὴ ζωὴ μας. Τὰ δῶρα του εἶναι εὐπρόσδεκτα, μᾶς ἀρέσει νὰ ἀπολαμβάνουμε τὰ ἀγαθὰ του, ἀλλὰ δὲν θέλουμε τὸν χορηγό τους. Ἀγαπᾶμε τὴν κτίση, μὰ ὅχι τὸν κτίσαντα. Βάζουμε στὸ μάτι μόνο τὴν κληρονομιά του.

Συνηθίσαμε ἔτσι νὰ ἀπευθυνόμαστε στὸν Θεό, μόνο γιὰ νὰ τοῦ ζητοῦμε. Γράφει ὁ γέροντας Τρύφωνας τοῦ Βάσον, ὅτι π. χ. ἀκοῦμε γιὰ βροχὴ τὸ Σαββατοκύριακο, ἐνῶ ἐμεῖς ἔχουμε προγραμματίσει πεζοπορία στὸ βουνό. Παρακαλοῦμε λοιπὸν νὰ μᾶς ἐξασφαλίσει δυὸ ἡλιόλουστες μέρες, γιὰ νὰ ἀπολαύσουμε τὴν ἐκδρομὴ μας. Τὸ ἀεροπλάνο μας τροχοδρομεῖ στὸν διάδρομο ἀπογείωσης. Προσευχόμαστε γιὰ ἀσφαλῆ πτήση. Μαλώσαμε μὲ τὸν προϋστάμενό μας σήμερα. Προσευχόμαστε νὰ μὴ βρεθοῦμε ἄνεργοι τὴ Δευτέρα. Δηλαδή «ἡ προσευχή μας περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας: Τί θέλουμε, τί χρειαζόμαστε, τί φοβόμαστε. Ὡστόσο, ὁ Θεὸς ποὺ μᾶς κάλεσε νὰ καλλιεργήσουμε μιὰ προσωπικὴ σχέση μαζί Του δὲν εἶναι ὁ Ἁγ-Βασίλης καὶ ἡ δική μας προσευχητικὴ ζωὴ δὲν πρέπει νὰ θυμίζει τὰ γράμματα ποὺ τοῦ στέλνουν τὰ παιδιά, γιὰ νὰ τοῦ ποῦν τὶς ἐπιθυμίες τους...

Πότε εἶπαμε γιὰ τελευταία φορὰ στὸν Θεὸ ὅτι τὸν ἀγαποῦμε; Πότε καθίσαμε μπροστὰ στὶς εἰκόνες προσευχόμενοι, ζητώντας ἀπλὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ ἔρθει στὴ ζωὴ μας καὶ νὰ μᾶς γεμίσει μὲ τὸν ἑαυτό του; ...Ὁ Χριστὸς μᾶς ἀποκάλυψε τὸν Θεὸ ὡς στοργικὸ Πατέρα, ὁ ὁποῖος θέλει τὰ παιδιά του νὰ τοῦ ἀνταποδίδουν αὐτὴ τὴν ἀγάπη. Δὲν τὴν ἀπαιτεῖ, γιατί τότε δὲν θὰ ἦταν γνήσια ἀγάπη... Θὰ περιμένουμε λοιπὸν νὰ ἔρθει τὸ τέλος τῆς ζωῆς μας, ἢ θὰ ποῦμε στὸν Θεὸ τώρα ὅτι τὸν ἀγαποῦμε καὶ ἐπιθυμοῦμε νὰ ἐπικοινωνοῦμε μαζί του; Γιατὶ μιὰ μονόπλευρη σχέση δὲν εἶναι καὶν σχέση»

(Μικρὰ ἐωθινά, ἐκδ. Ἐν πλῶ, σ. 217-219).

Τί θέλουμε λοιπόν; Τὸν Θεὸ ἢ ἀπλῶς τὰ δῶρα του, τὴν κληρονομιά του;

Καλὴ εὐλογημένη ἐβδομάδα!

Καλὴ ἐκκλησιαστικὴ χρονιά!